

על עליה לישראל, היא יוחר מאשר כפילה. היא דומייניח

דאוסון בחיים
בניירוק ים הרבה אנטישמיות

כדי לסגל לעצמי את תנועות הגוף שלה, ההתנהגות, האינטונציות, צפיתי בכל האפיונות של הסדרה, היא מספרת. "היה לי קל להיכנס לתפקיד, מכיוון שיש לנו כמה תנועות משור תפוח. למשל, תנועות העיניים של אלכסיס, כאשר היא כועסת פתאום. הופתעתי לגלות שגם אני עושה ככה בדיוק! כשהייתי מאופרת ולבושה כמוה, הייתי היא. הלכתי כמוה, התנהגתי כמוה.

יש לי עדיין כל הבגדים שאותם לבשתי בתור אלכסיס — לקחתי אותם מבוסטיק הבגדים של אמא שלי: חליפות הדוקות אלגנטיות, עם כתפיים מרור פדות, שמלות יפות, כובעים גדולים, דראמטיים. כאשר הייתי צריכה להיות מכשפה, עשיתי את זה בצורה משכנעת. אגב, היא לא כזאת בחיים.

לא פגשתי אותה מעולם, אבל היא יודעת על קיומי. אילו היתה משתמשת

לעיתים. הם התאכסנו במלון הילטון. וטיילו הרבה בארץ. עברית אין היא מדברת, רק מבינה מעט. על הארץ: "אני מרגישה מאוד חופשית כאן. נולדתי באמריקה, אבל אני מרגישה טוב יותר כאן מאשר שם. מרגישה יותר יהודית, ואני מתכוונת לשורשים, מכיוון שאני לא רתית. אני אוהבת את האוויר הרענן, את תל-אביב, שהיא כמו מיני ניויורק, רק נקיה יותר, עיר עם אופנה.

"ואף אחד לא יקרא לי כאן, פאקינג ג'ו! בניירוק ים הרבה אנטישמיות. בתור שחקנית, ממש הרגשתי בזה. האנשים שדרסו הייתי צריכה לקבל עבודה — סוכנים, מלהקים — כולם גויים, שאינם אוהבים יהודים. חלק מהמפקים והבימאים הם אומנם יהודים, אבל רק מי שבצמרת מצליח להגיע אליהם."

גרי הראל הוא גבר נאה, כסוף שיער, כן 50. נולד בתל-אביב, היה חבר בהונטר העובד. אחריכך היה

גיואן קולינס עם גיון מנספילד ב"בעל בורחה אומרת כן" (1957)
הם לא ידעו אם זו אלכסיס או הכפילה שלה

לתפוס אותו. קמתי, הרמתי את הידיים, תפסתי אותו. לא ידעתי שכבר התחילו לצלם, לא אמרו לנו. את סצינת הזכוב הם השאירו, כי זה היה נראה כאילו אלכסיס מתקיפה את קריסטל. רנה גם יודעת לדבר כמו אלכסיס, במיבט אנגלי-בריטי. שנה שלמה היא למדה איך לדבר ככה. לגבי הרברים האחרים היא התאמצה פחות.

"FUCKING JEW"

ב שבוטע שעבר היא כילתה חופשה בארץ, יחד עם בעלה

מדריך-טירונים בנח"ל. שנים אחדות הוא עבד במישרדה-ביטחון, ואחריכך היה נהג שכיר באוד. במילחמת ששת-הימים שירת בי-רמת-הגולן, כחייל-מילואים. הוא היה מפקד המוצב. "אף פעם לא כתבו עלי בעיתון", הוא אומר, "רק פעם אחת, בהעולם הזה. עיתונאי הגיע אז למוצב ברמת-הגולן, ריאיון וצילם אותי."

גיואן קולינס ב"שושלת"
לא פגשתי אותה מעולם

אחרי המילחמה הוא קיבל קביעות באוד, אבל לא היה לו כסף לקנות מניה. קרובים מארצות-הברית הבטיחו לו: בוא לכאן, נעזור לך! כאשר שואלים אותו מדוע עזב את הארץ, הוא

רנה וגרי בארץ
חשבתי שהיא קצת משועשעת